

Οι χωρικοί και ο κόκκινος δράκος

Πέρα στα ψηλά βουνά που αγνάντευαν το πέλαγος, σ' έναν τόπο ευλογημένο, χωμένο στο πράσινο, έφτασε κάποτε ένας φοβερός δράκος. Κόκκινος με τέσσερα πόδια, τεράστια μυτερή ουρά και φτερά, έβγαζε φωτιά από τα ρουθούνια του που έμοιαζαν με θεόρατες σπηλιές. Με κίτρινα μάτια, μυτερά δόντια και κοφτερά νύχια, σκορπούσε τον τρόμο στο διάβα του.

Στην αρχή έκανε επιδρομές στα γύρω κοπάδια και ρήμαζε γίδες και πρόβατα. Έγινε γρήγορα ο φόβος και ο τρόμος των χωρικών που κλείστηκαν στα σπίτια τους. «Συμφορά που μας βρήκε! Έφαγε όλα τα ζωντανά μας... Τι άλλο θα κάνει μετά;» ψιθύριζαν αναστατωμένοι. Ο δράκος χαιρόταν πολύ που οι άνθρωποι έφευγαν σαν κυνηγημένοι. «Αχ... θα πούμε το ψωμί ψωμάκι!» σκέφτονταν. Άφησαν τις δουλειές τους, εγκατέλειψαν τις περιουσίες τους και έβγαιναν μόνο βράδυ.

Χρόνια πολλά τους τυραννούσε. Σιγά σιγά όμως ξεθάρρεψε πιο πολύ και άρχισε να κυνηγάει και τους ανθρώπους. Έτρωγε όποιον έβρισκε μπροστά του. Μάλιστα, ιδιαίτερη προτίμηση έδειχνε για τα καλοφτιαγμένα και δυνατά παιδιά. Διψούσε για νεανικό αίμα. Θρήνος και απελπισία. Όλο το χωριό ντύθηκε στα μαύρα.

«Να τον διώξουμε!» αποφάσισαν οι χωριανοί μια μέρα. «Μα πώς;» Εκείνο το βράδυ κανείς δεν κοιμήθηκε. Τέσσερις μέρες πέρασαν και λύση δεν εβρήκαν. Ο δράκος κοιμόταν του καλού καιρού όταν τα μεσάνυχτα της τέταρτης μέρας, τρία παλικάρια απ' τα γύρω χωριά εμφανίστηκαν. Είχαν πάρει την απόφαση να τον ξεκάνουν.

Οργανώθηκαν μυστικά -καιρό πριν- και προετοίμασαν την επίθεση. Μαντατοφόροι με μηνύματα, θούριους και επαναστατικά τραγούδια ξεσήκωναν τους χωρικούς. Όλοι συμφώνησαν να βοηθήσουν. Ο καθένας με τον τρόπο του.

Οι χωριάτες αφήσανε το όργωμα κι αρχίσανε τον κλεφτοπόλεμο. Παίρνανε τ' άρματα και του στήνανε καρτέρι. Σαν πρόβαλλε, βγάζανε τα σπαθιά και τα καριοφίλια και του κόβανε τον δρόμο. Όταν τους έβλεπε ο δράκος έβγαζε μια δυνατή κραυγή και ορμούσε κατά πάνω τους. Κάποιοι γλύτωναν, κάποιοι όχι. Δεν τους πείραζε όμως. Για το καλό, για αυτό το πράγμα που λεγόταν λευτεριά άξιζε να πολεμήσουν.

Οι ψαράδες παράτησαν το ψάρεμα, πήραν τις βάρκες τους και ξεχύθηκαν στο πέλαγος. Γυναίκες και άντρες με μικρά καράβια σίμωναν τη σπηλιά του δράκου και με κανόνια και φωτιές σημάδευαν το εσωτερικό της. Και αν καμιά φορά ο δράκος κοιμόταν ξαπλωμένος στην ακροθαλασσιά, έδεναν στα πόδια του τα μπουρλότα τους και πηδούσαν με καρδιοχτύπι ξετρελαμένοι από χαρά και συγκίνηση στο νερό. Οι φλόγες εξαπλώνονταν γρήγορα και τότε ο δράκος ξυπνούσε και σαστισμένος έτρεχε στη θάλασσα να σβήσει τη φωτιά που κατάκαιγε τη σάρκα του. Μεγάλα γλέντια στήνανε κάθε φορά που ο δράκος εγκατέλειπε πληγωμένος...

Και τότε θύμωνε ακόμα περισσότερο. Βρυχιόταν άγρια και άρπαζε όσους έβρισκε μπροστά του. Τους ανέβαζε στην πλάτη του και τους μετέφερε στη μαύρη σκοτεινή σπηλιά του. Μωρά,

γυναίκες και γέροι χωρίς φαΐ, χωρίς νερό ήλπιζαν στην έξοδό τους απ' εκεί μέσα, καρτερικά και θαρραλέα. Μα όποτε επιχειρούσαν να δραπετεύσουν, τους έκανε μια χαηνιά.

Τα χρόνια περνούσαν και η πάλη συνεχιζόταν. Όλοι ύψωναν τα χέρια στον ουρανό και προσεύχονταν με βαθιά πίστη στο Θεό, να τους δώσει τη δύναμη να νικήσουν τον δράκο και να σωθούν από αυτή τη συμφορά.

Και τα ουράνια άνοιξαν. Οι προσευχές τους εισακούστηκαν. Ο δράκος είχε γεμίσει πληγές. Δεν άντεχε άλλο τα κτυπήματα αυτών των μικρόσωμων, ρακένδυτων χωρικών που όμως έκρυβαν τόση δύναμη ψυχής. Στην τελευταία του επίθεση ούρλιαζε τόσο δυνατά που οι κραυγές του ακούστηκαν ως την άλλη άκρη της Γης. Ύστερα έπεσε στο χώμα σφαδάζοντας. Η γη χωρίστηκε στα δυο. Το αίμα έτρεχε ποτάμι. Σηκώθηκε σιγά σιγά μετά από ώρα και κίνησε για αλλού. Θα επέστρεφε στη χώρα που τον γέννησε. Θα περίμενε να επουλωθούν οι πληγές του και μετά θα πετούσε σε άλλη γη, άλλα μέρη.

Αλίμονο σ' αυτούς που θα τον έβρισκαν μπροστά τους...

Οι ανεφοδιαστές του Μεσολογγίου

Τον καιρό της Ελληνικής επανάστασης, ζούσανε στην Χίο τρία τρίδυμα αδέρφια. Μεταξύ τους ήτανε πολύ αγαπημένα. Ποτέ δεν τσακώνονταν ο ένας με τον άλλον. Ήτανε πραγματικά μια πολύ ευτυχισμένη οικογένεια.

Όπως όλοι οι νησιώτες της εποχής, τα τρία αδέρφια ήταν έμπειροι ναυτικοί. Έτσι, όταν έμαθαν πως το Μεσολόγγι ήταν πολιορκημένο, έσπευσαν να βοηθήσουν. Αρμάτωσαν το καράβι τους, φόρτωσαν τα αμπάρια και ξεκίνησαν. Είχαν βάλει στόχο να σπάσουν τον ναυτικό αποκλεισμό και να εφοδιάσουν την πεινασμένη πόλη με τρόφιμα και με πυρομαχικά.

Στη διαδρομή τους συναντήσανε, όμως, αναποδιές. Ο άνεμος σταμάτησε να φυσάει για μέρες και το καράβι έμεινε ακίνητο μεσοπέλαγα. Το νερό στα βαρέλια και η γαλέτα άρχισαν να σώνονται. Αν και στο αμπάρι τους μεταφέρνανε αρκετά τρόφιμα, ούτε που διανοήθηκαν να τα αγγίξουν, γιατί ξέρανε πως τα τρόφιμα τα χρειάζονταν περισσότερο οι Μεσολογγίτες. Έτσι προτίμησαν να μην φάνε αυτοί και να αφήσουνε όλο το φαγητό που είχανε στο καράβι τους για τους πολιορκημένους.

Λες και ο Θεός αποφάσισε να τους ανταμείψει για την απόφασή τους αυτή, ξαφνικά άρχισε να φυσάει ούριος άνεμος. Τα πανιά φούσκωσαν και το καράβι προχώρησε.

Στην διαδρομή συνάντησαν λίγα καράβια. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν δύο ελληνικά μπουρλότα που πήγαιναν να κάψουν τον τουρκικό στόλο. Χαιρετιστήκανε και αντάλλαξαν ευχές για «καλή τύχη». Συνάντησαν και τούρκικα πολεμικά πλοία που έμοιαζαν με κάστρα μπροστά στο μικρό μπρίκι τους. Παραδόξως κανένα από τα Τούρκικα πλοία δεν προσπάθησε να βυθίσει το καράβι των τριών αδελφιών! Νόμιζαν ότι ήταν Ρωσικό εμπορικό, καθώς στο κατάρτι είχαν υψώσει τη Ρωσική σημαία.

Όταν έφτασαν σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων από το Μεσολόγγι, λαχτάρησε η καρδιά τους. Τα στρατεύματα που είχαν αποκλείσει την πόλη, από στεριά και από θάλασσα, ήταν αναρίθμητα. Καθλωμένοι για μήνες έξω από τον χαμηλό χωματένιο φράκτη, Τούρκοι και Αιγύπτιοι περίμεναν, ανυπόμονα, την πείνα να νικήσει τους ανδρείους υπερασπιστές της.

Τα τρία αδέρφια έψαχναν ένα τρόπο να ξεγελάσουνε τα τούρκικα πλοία και να φτάσουν στο Μεσολόγγι. Άρχισαν να μελετούν τις κινήσεις των αντίπαλων πλεούμενων. Ένα βράδυ, ένα καράβι απομακρύνθηκε υπερβολικά, αφήνοντας ένα κενό στο τείχος που δημιουργούσαν τα περίπολα. Ήταν η ευκαιρία που περίμεναν να εκμεταλλευτούν τα τρία αδέρφια.

Μπήκαν στη λιμνοθάλασσα και έριξαν άγκυρα στην ακτή. Οι ταλαιπωρημένοι Μεσολογγίτες τους υποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά. Κατέβασαν τα τρόφιμα από το καράβι και τα μετέφεραν στις αποθήκες.

Αφού μοίρασαν τις τροφές στον πεινασμένο πληθυσμό, τα τρία αδέρφια συναντήθηκαν με τους προεστούς. Πήγαν στο σπίτι του δημάρχου και κάθισαν για να μιλήσουν. Εκεί ο δήμαρχος τους γνώρισε και την κόρη του. Όταν τα τρία αδέρφια είδαν την κόρη, την ερωτεύτηκαν αμέσως.

Ήταν η πιο όμορφη κοπέλα που είδαν ποτέ τους. Αλλά και η εξυπνάδα και σεμνότητα της, τους καταγοήτευσε. Για χάρη της όμορφης κοπέλας, τα τρία αδέρφια αποφάσισαν να μείνουν στο πολιορκημένο Μεσολόγγι.

Λίγες μέρες πριν την έξοδο, οι τρεις αδελφοί παρατήρησαν από τα τείχη, ένα μικρό αγοράκι που περιπλανιόταν ολομόναχο στα χωράφια. Είχε πάει για να μαζέψει χόρτα για να ξεγελάσει την πείνα του. Το παιδάκι φαινόταν σκελετωμένο, αφυδατωμένο και ετοιμοθάνατο. Όταν οι δύο πρώτοι αδελφοί είδαν το παιδάκι τόσο ταλαιπωρημένο, ήτανε τόσο σίγουροι πως θα πεθάνει. Έμειναν να το κοιτάνε για λίγη ώρα και μετά φύγανε λυπημένοι, πιστεύοντας πως δεν θα τον ξαναδούνε ζωντανό.

Ο Αλέξανδρος, όμως, ο τρίτος αδελφός, κατέβηκε με προφύλαξη από το τείχος και πήρε το παιδί μαζί του στο σπίτι του. Το φρόντισε και το τάισε ψωμί από το δικό του μερίδιο. Όταν το παιδάκι ανέρρωσε, πήρε από το χέρι τον Αλέξανδρο και τον οδήγησε στα τείχη της πόλης. Του έδειξε ένα κρυφό μονοπάτι, όπου δεν βρίσκονταν Τούρκοι φρουροί. Την ημέρα της εξόδου, όταν οι Τούρκοι ξεχύθηκαν μέσα στην πόλη, ο Αλέξανδρος οδήγησε την Μαρία και κάποιους άλλους Μεσολογγίτες έξω από το Μεσολόγγι, από εκεί.

Οι πρόσφυγες έφτασαν με ασφάλεια στην Πελοπόννησο. Εκεί, ο Αλέξανδρος παντρεύτηκε με την Μαρία. Στο Ναύπλιο όπου ζούσαν, έφτασε μια μέρα ένα γράμμα που έλεγε πως τα αδέρφια του Αλέξανδρου πέθαναν ηρωικά στο Μεσολόγγι, πολεμώντας τους Τούρκους.

Η νίκη του Νικήτα

Τον καιρό της ελληνικής επανάστασης, το 1821, σε ένα μικρό χωριό των Ψαρών, έμεναν τρία αδέρφια με την οικογένειά τους. Στο χωριό υπήρχαν και άλλα παιδιά, κορίτσια και αγόρια.

Στο χωριό ζούσε και μια κοπέλα, που ήταν πολύ όμορφη. Αυτή άρεσε και στα τρία αδέρφια που έκαναν τα πάντα για να την εντυπωσιάσουν. Μάλωναν μεταξύ τους συχνά, ποιος είναι ο πιο άξιος. Το κορίτσι δεν μπορούσε να αποφασίσει, γιατί τα παιδιά ήταν τρίδυμα και έμοιαζαν υπερβολικά πολύ. Έπαιζαν και μιλούσαν συχνά όλοι μαζί, αλλά απόφαση δεν έπαιρνε.

Έτσι, όταν ξεκίνησε η επανάσταση, τα τρία αγόρια αποφάσισαν να κάνουν κάτι πολύ δύσκολο και ηρωικό. Και συμφώνησαν ότι όποιος τα κατάφερνε, θα παντρευόταν και το κορίτσι.

Ο Κωστής, ο Πάνος και ο Νικήτας ετοίμασαν τα μπουρλότα τους για να πάνε στη Χίο, όπου βρισκόταν η καπιτάνα του Καπουδάν Πασά, για να την πυρπολήσουν. Ο κάθε ένας προετοίμασε το δικό του καράβι και κατέστρωσε το σχέδιό του. Όταν ήταν πια έτοιμοι, ξεκίνησαν για την δύσκολη αποστολή.

Στο δρόμο που πήραν για να κατέβουν στο λιμάνι, βρήκαν μπροστά τους ένα παππού που χρειαζόταν βοήθεια να κουβαλήσει κάποια ξύλα. Ο Κωστής, βιαστικός όπως ήταν, τον έσπρωξε να μεριάσει. Ο Πάνος, που τον είδε πεσμένο στο χώμα, τον αγνόησε. Ο Νικήτας, όμως, σήκωσε τον γέρο και του κουβάλησε τα ξύλα μέχρι το σπίτι.

Ο παππούς τον ευχαρίστησε και του έδωσε χίλιες ευχές. Επίσης του έδωσε μια συμβουλή:

- Στο δρόμο προς τη Χίο, του είπε, θα συναντήσεις ένα Κύκλωπα να κάθεται σε ένα βράχο. Αυτός θα ρωτήσει αν ξέρεις τον Οδυσσέα; Ο Κύκλωπας αυτός, μισεί θανάσιμα τον Οδυσσέα, γιατί τον τύφλωσε. Αν του πεις πως δεν τον ξέρεις, θα σε αφήσει να περάσεις. Αν, όμως, του απαντήσεις πώς τον ξέρεις θα σου βυθίσει το καράβι.

Ο Νικήτας τον ευχαρίστησε για τις καλές συμβουλές και κατηφόρισε προς το λιμάνι.

Όταν ο Κωστής συνάντησε πρώτος τον Κύκλωπα, τον αγνόησε και προσπάθησε να περάσει όσο πιο μακριά μπορούσε από τα βράχια. Αλλά απ' όπου και να δοκίμαζε να περάσει, δεν τα κατάφερνε διότι ο Κύκλωπας τον ακολουθούσε και του έκοβε το δρόμο;

- Ξέρεις τον Οδυσσέα; του φώναζε.

Ο Κωστής του απάντησε πως ναι, τον ξέρει, διότι έτσι νόμιζε πως θα τον άφηνε ο Κύκλωπας. Όταν είδε ότι ο Κύκλωπας θύμωσε και δεν τον άφηνε να περάσει, τα παράτησε και γύρισε πίσω.

Ο Πάνος έκατσε και άκουσε την ερώτηση. Απάντησε στον Κύκλωπα και αυτός πως ναι, τον ξέρει, κάνοντας την ίδια σκέψη με τον Κωστή. Ούτε και τον Πάνο τον άφησε να περάσει.

Προσπάθησε να περάσει από δεξιά και αριστερά του, αλλά δεν τα κατάφερε και τα παράτησε κι αυτός .

Ο Νικήτας, που ήξερε τι έπρεπε να του απαντήσει, του είπε πως όχι, δεν έχει ακούσει ποτέ του τίποτε και για κανένα Οδυσσέα. Τότε ο Κύκλωπας, χαρούμενος, τον άφησε να περάσει. Μετά κατευθύνθηκε προς τα τουρκικά πλοία.

Πλησίασε στη Χίο αργά το βράδυ και κατάφερε να βρει την καπιτάνα. Από μέσα ακούγονταν μουσικές γιατί γιόρταζαν το μπαϊράμι. Το πλοίο ήταν στολισμένο με πολλά φανάρια και πολύχρωμα μπαϊράκια.

Ο Νικήτας προσπαθούσε να κάνει όσο πιο λίγη φασαρία μπορούσε. Δυστυχώς οι Τούρκοι βγήκαν έξω. Είδαν το καράβι, αλλά δεν κατάλαβαν ότι ήταν ξένο. Νόμιζαν ότι ήταν τουρκικό. Ήταν όλοι μεθυσμένοι και ήταν ολοσκότεινα, για αυτό δεν έδωσαν σημασία.

Αμέσως μετά, ο Νικήτας γάντζωσε το μπουρλότο πάνω στην καπιτάνα. Άναψε το φυτίλι, μπήκε σε μια βαρκούλα και άρχισε γρήγορα κουπί. Μέχρι να φτάσει στη στεριά, το πλοίο είχε πυρποληθεί. Δεν έμεινε τίποτε.

Έτσι ο Νικήτας ήταν ο μεγάλος ήρωας που κατάφερε να κάψει το πλοίο. Μαζί με τη δόξα, πήρε και το όμορφο κορίτσι. Την κέρδισε με την αξία του. Μετά από λίγους μήνες παντρεύτηκαν και έζησαν και οι δύο ευτυχισμένοι.

Οι περιπέτειες το Πέτρου

Πριν από πολλά χρόνια, στα χρόνια της ελληνικής επανάστασης, ζούσε στη Χίο μια πολύ πλούσια οικογένεια. Η μητέρα και ο πατέρας φερόταν πολύ άσχημα στον γιο τους τον Πέτρο. Τον έβαζαν να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού και τον διέταζαν σαν να ήταν σκλάβος, όμως εκείνος τους αγαπούσε πάρα πολύ. Ήταν σε ηλικία μόλις 11 χρονών, κι όμως τον έβαζαν να ξυπνά πολύ νωρίς καθημερινά, για να καθαρίζει. Σχολείο δεν πήγε ποτέ του. Έχει μια πάρα πολύ άσχημη παιδική ηλικία.

Την ημέρα της καταστροφής, δηλαδή της σφαγής της Χίου, έκαναν εισβολή οι Τούρκοι από τα χαράματα. Ο κόσμος έτρεχε πανικοβλημένος στους δρόμους, Ο Πέτρος δεν πίστευε στα μάτια του. Οι Τούρκοι, οδηγώντας τα άλογα τους, κρατούσαν τεράστια σπαθιά και σκότωναν όποιον έβρισκαν μπροστά τους.

Γρήγορα έφυγαν από το σπίτι τους και μπήκαν σε ένα καράβι. Ενώ όλοι μάλωναν για το ποιος άλλος θα μπει μέσα και παρακαλούσαν ζητώντας βοήθεια, αυτοί έφυγαν σαν αστραπή. Μόνο η πλούσια οικογένεια του Πέτρου βρισκόταν στο καράβι. Πήγαν σε ένα άγνωστο νησί για εκείνους.

Ήταν η Κύπρος. Κατέβηκαν από το καράβι και δεν ξέραν που πήγαιναν. Καθώς περπατούσαν, ακολούθησαν ένα μονοπάτι που τους έβγαλε στο σπίτι μιας καλογριάς. Εκείνη την ώρα βγήκε από το σπίτι η καλογριά για να πάει να πάρει ξύλα. Ζήτησε βοήθεια μα κανένας δεν απάντησε. Την κοίταξαν με περιφρόνηση και συνέχισαν το δρόμο τους.

Μονάχα ο Πέτρος σταμάτησε και την βοήθησε. Αφού την βοήθησε, τον κάλεσε στο σπίτι της για να πιούν τσάι. Ξαφνικά ακούστηκαν πυροβολισμοί. Μια σφαίρα είχε πετύχει τους γονείς του Πέτρου που είχαν προχωρήσει στο δρόμο. Δυστυχώς πέθαναν και οι δυο από αιμορραγία.

Η γριά μαζί με το παιδί κρύφτηκαν σε ένα κρησφύγετο για να μην τους βρουν οι Τούρκοι. Η γριά υιοθέτησε το παιδί και το έμαθε να πολεμά. Στην ηλικία των 15 ετών του έδωσε μια μαγική στολή, που κανένα υλικό δεν μπορούσε να περάσει από αυτό, και ένα σπαθί το οποίο δεν έσπαζε ποτέ.

Η γριά, που ήταν μάγισσα, εμφάνισε μπροστά του έναν πολύ έμπειρο πολεμιστή, για να τον παλέψει. Μετά από πολλή ώρα μάχης, ο Πέτρος τον κέρδισε και η γριά του είπε πως ήταν έτοιμος για να πολεμήσει για την ελευθερία του.

Το παιδί δεν κατάλαβε τι εννοούσε και εκείνη την ώρα του έδωσε μια συμβουλή: Η συμβουλή ήταν όταν φοβάται να μην πηγαίνει πίσω! Πάντα να πηγαίνει μπροστά και στην ζωή και στην μάχη. Λες και η συμβουλή ήταν ζόρκι, η μάγισσα έκανε τον Πέτρο τον ποιο θαρραλέο άνθρωπο στον κόσμο. Ήταν έτοιμος για μάχη.

Το παιδί ετοιμάστηκε και μπήκε σε ένα καράβι και ο προορισμός του ήταν η Ελλάδα. Στο ταξίδι αυτό συνάντησε την Μπουμπουλίνα μαζί με το πλήρωμα της, σε μια ναυμαχία. Γινόταν χαμός εκεί! Άκουγες τα κανόνια συνέχεια να πυροβολούν και άτομα να φωνάζουν. Δυστυχώς

πέτυχε μια οβίδα το καράβι του Πέτρου και αναγκάστηκε να κολυμπήσει έως το πλοίο της Μπουμπουλίνας που ήταν 500 μέτρα μακριά.

Μπήκε αμέσως στη μάχη, σκότωσε πολλούς Τούρκους εκείνη την μέρα, με αποτέλεσμα να νικήσουν. Όλο το πλήρωμα ήθελε να μείνει ο Πέτρος και εκείνος συμφώνησε και όλοι χάρηκαν πάρα πολύ.

Την επόμενη μέρα όλα ήταν ήσυχα. Κάτι, όμως, πείραζε τον Πέτρο που δεν ήξερε τι. Εκείνη την ώρα, άκουσε την φωνή της γριάς που του έλεγε πως ο κίνδυνος ήταν κοντά και να προσέχει.

Ξαφνικά είδε την τούρκικη ναυαρχίδα να έρχεται προς το μέρος τους. Τους ξύπνησε όλους αμέσως και τους ενημέρωσε. Κόντεψε το καράβι τους, άρχισε η ναυμαχία. Μετά από ώρα μάχης, δυστυχώς πέτυχε μια σφαίρα τον Πέτρο και τραυματίστηκε θανάσιμα. Όμως, όπως ήταν ετοιμοθάνατος, τους είπε το μυστικό για το πώς γίνεσαι ήρωας. Κι έγιναν πιο θαρραλέοι από ποτέ, με αποτέλεσμα να νικήσουν αυτήν την μάχη, αλλά και την επανάσταση.

Να μην πηγαίνεις ποτέ πίσω, μα πάντα μπροστά και στην ζωή και στη μάχη.

Η Έλενα και ο Ίκαρος

Μια φορά και έναν καιρό ήταν μία κοπέλα που λεγόταν Έλενα. Η Έλενα ζούσε μαζί με το κατοικίδιο της, τον Ίκαρο. Ο Ίκαρος ήταν φοίνικας και έκανε την καλύτερη συντροφιά στο κορίτσι.

Η Έλενα έχει πολλές γνώσεις και δεξιότητες. Από μικρή έμαθε να ζει απομονωμένη, με μόνη συντροφιά τον Ίκαρο. Έμαθε να ζει μόνη και έχει περάσει πολλά στη ζωή της. Όταν έκλεισε τα δέκα της έπρεπε να φύγει από το νησί της την Χίο και κατέληξε να ζήσει μέχρι τα εικοσιπέντε της στην Ιταλία.

Την ημέρα των γενεθλίων της, που θα έκλεινε τα είκοσι έξι, ενημερώθηκε από τον Ίκαρο πως οι Έλληνες ξεσηκωθήκαν και ξεκίνησαν επανάσταση εναντίον των Τούρκων. Τότε σκέφτηκε ότι, αν οι γονείς της ζουν ακόμα, είναι πιθανόν να πεθάνουν στο πόλεμο που θα προκαλέσει η επανάσταση.

Εκείνη τη στιγμή άρχισε να πανικοβάλλεται και να φτιάχνει τη βαλίτσα της, για να πάει να σώσει τους γονείς της, και την πατρίδα της. Βέβαια ένα συνηθισμένο κορίτσι στην ηλικία της Έλενας δεν θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, όμως η Έλενα είχε ένα μυστικό που δεν το γνώριζαν πολλοί...

Είχε μαγικές δυνάμεις. Μπορούσε να μιλάει μαζί με τα ζώα, αλλά και να φτιάχνει ζώα από πηλό και να τους δίνει πνοή. Επίσης μία από τις πιο σημαντικές δυνάμεις της, ήταν ότι δεν μπορούσε να την σκοτώσει τίποτα, ήταν αθάνατη.

Τότε άρχισε το ταξίδι της προς τη Χίο με τον Ίκαρο. Όταν έφτασαν στη Χίο, βρήκαν τους Έλληνες που θα έκαναν την επανάσταση και τους συστήθηκε. Τους είπε πως θα τους βοηθούσε με πολλούς τρόπους και έτσι οι Έλληνες την δέχτηκαν να μείνει μαζί τους.

Η βοήθεια που υποσχέθηκε, δεν άργησε να γίνει πραγματικότητα. Έφτιαχνε άλογα από πηλό και τα έδινε στους Έλληνες για να πολεμήσουν. Ακόμα ο Ίκαρος έλεγε στην Έλενα το τι γινόταν και η Έλενα τα μετάφραζε όλα στους Έλληνες. Οι Έλληνες ήταν ευχαριστημένοι από την Έλενα. Τόσο που η Έλενα, για όσο διάστημα θα έμενε εκεί ψάχνοντας τους γονείς της, ήταν υπό την προστασία τους.

Η Έλενα έψαχνε παντού πληροφορίες για τους γονείς της, αλλά πουθενά στοιχεία τους. Όταν ξαφνικά πήγε βόλτα στο δάσος συνάντησε μία καλή γιαγιούλα.

Η Έλενα συστήθηκε στη γιαιά και μίλησε μαζί της. Μιας και η Έλενα ένιωθε άνετα με την γιαγιούλα, της διηγήθηκε όλα όσα συνέβησαν. Τότε η γιαιά της είπε ότι γνωρίζει τους γονείς της και πως μπορούσε να την βοηθήσει.

Από ότι φαίνεται, τους γονείς της Έλενας τους φυλάκισε ένας Τούρκος που τους είχε βάλει στο μάτι να τους σκοτώσει, αλλά ευτυχώς και εκείνοι ήταν αθάνατοι μάγοι. Η Έλενα ρώτησε την γιαιά, πως γίνεται ένας απλός Τούρκος να νικήσει δύο ανθρώπους με μαγικές δυνάμεις. Η γιαιά της απάντησε πως τους ξεγέλασε με ύπουλο τρόπο και ψευτιές.

Αμέσως μετά, που έμαθε πως οι γονείς της ζουν έφυγε για να τους βρει. Αφού ακλούθησε όλες τις οδηγίες της γριάς, βρήκε το λημέρι του Τούρκου.

Ο Τούρκος προσπάθησε να ξεγελάσει και την Έλενα με διάφορα κόλπα, όμως η Έλενα δεν πιάστηκε κορόιδο. Έτσι λοιπόν σκέφτηκε να τον ξεγελάσει εκείνη. Του υποσχέθηκε να τον μάθει τις γλώσσες των ζώων. Ο Τούρκος συμφώνησε, και η Έλενα άρχισε να τον διδάσκει πως να μιλά με ένα σκύλο. Έτσι μέχρι ο Τούρκος να καταλάβει τι έλεγε ο σκύλος του, ο Ίκαρος ελευθέρωσε τους γονείς της και έτρεξαν γρήγορα, μακριά για να σωθούν.

Μέχρι ο Τούρκος να καταλάβει τι γινόταν, δεν μπορούσε πια να κάνει τίποτε. Καθώς ο Ίκαρος πέταξε γρήγορα, προς αντίθετη κατεύθυνση από την Έλενα, ο Τούρκος έχασε τα ίχνη όλων τους.

Ο Ίκαρος, η Έλενα και οι γονείς της αντί να πάνε πίσω στην Ιταλία αποφάσισαν να μείνουν στην Χίο και να βοηθήσουν στην επανάσταση των Ελλήνων.

Ο Γιαννοσκουφάς

Τον καιρό της Ελληνικής Επανάστασης, ζούσε στα Ψαρά ένα λεβεντόπαιδο δεκαπέντε χρονών. Είχε τη δύναμη να νιώθει και να μιλά με τους νεκρούς. Ένωθε που θάφτηκε ο κάθε ένας, πήγαινε εκεί και τους μιλούσε.

Τον έλεγαν Γιαννοσκουφά και κανένας δεν ήξερε από πού ήταν και από πού κρατούσε η σκούφια του. Όταν ήταν μικρός, τον είχε βρει ένας γέρος τρίχρονο παιδί στο δρόμο. Είχε ένα γράμμα στο λαιμό του που έγραφε: «Αν βρείτε αυτό το παιδί, φροντίστε το». Ο γέρος κατάλαβε ότι είχε δυνάμεις, αλλά αυτό δεν τον ενόχλησε.

Πήρε το παιδί στο σπίτι του. Το μεγάλωνε, το τάιζε με μεγάλη δυσκολία, γιατί ήταν φτωχός, ώσπου και μεγάλωσε, έγινε ένας λεβέντης έως εκεί πάνω. Τότε, ο γέρος του είπε πως δεν είναι δικό του παιδί και ότι τον βρήκε στο δρόμο, αλλά μπορεί πάντα να τον λέει πατέρα.

Μια μέρα ο γέρος ήταν άρρωστος, πολύ άρρωστος. Ο μικρός έλειπε από το σπίτι. Πέθανε ο γέρος στο κρεβάτι και ο μικρός ήταν ακόμα στον δρόμο και ερχόταν. Βλέπει ένα πνεύμα να πηγαινέει ψηλά στον ουρανό. Το κατάλαβε ότι ήταν ο πατέρας του.

Ο μικρός έτρεξε πήγε στο σπίτι και βρήκε το γέρο στο κρεβάτι. Προσπάθησε να μιλήσει με το πνεύμα του αλλά δεν μπορούσε. Αυτό σήμαινε πως ήταν απλά ένας άγγελος που τον είχε στείλει ο Θεός για να τον μεγαλώσει. Εκείνη την ώρα αποφάσισε να βρει τον αληθινό πατέρα του. Ένωσε το πνεύμα του και πήγε στο τάφο του.

Μίλησε με τον πατέρα του. Του είπε όλα τα βάσανα που πέρασε και τον ρώτησε ποιος τον σκότωσε. Μα, το πιο σοβαρό που του είπε το πνεύμα ήταν ότι η μητέρα του ήταν ζωντανή και την κρατούσε ο Καρά Αλής, αυτός που τον σκότωσε. Τότε ο μικρός αποφάσισε να μάθει την τέχνη του πολέμου, να γίνει καπετάνιος και να οργανώσει τη δική του κλέφτικη ομάδα για να αντιμετωπίσει τον εχθρό του, αυτόν που σκότωσε τον πατέρα του.

Μετά από πολύ καιρό, όταν ο μικρός έκανε την ομάδα του και έμαθε να πολεμά, άρχισε ταξίδι για να πάει να βρει τον Καρά Αλή. Ταξίδεψε, ταξίδεψε, πέρασε θάλασσες και βουνά και τον βρήκε στην Χίο.

Ο Καρά Αλής είχε χίλιους στρατιώτες ενώ ο Γιαννοσκουφάς είχε πενήντα, όχι στρατιώτες, απλούς ανθρώπους με μια πιστόλα, ένα γιαταγάρι ή ένα καρυοφίλι ο καθένας. Αλλά ο Γιαννοσκουφάς είχε στο στήθος του το όπλο εκείνο που μπορούσε να προκαλέσει τη νίκη των Ελλήνων και αυτό κτυπούσε τώρα πιο δυνατά από ποτέ.

Αρχίζει η μάχη, τριάντα νεκροί Έλληνες και τριάντα νεκροί Τούρκοι. Ο Γιαννοσκουφάς έμεινε μόνος του στη μάχη, με το σπαθί του το ραγισμένο. Η καρδιά του κτυπάει δυνατά και ξαφνικά, ακούγεται μια κραυγή και εμφανίζεται ένας δράκος από ψηλά. Αρχίζει να σκοτώνει τους Τούρκους με τις καυτές του φλόγες.

Ο Καρά Αλής έτρεχε πάνω στα πτώματα των στρατιωτών του για να γλυτώσει. Ο δράκος άρπαξε με τα κοφτερά του δόντια τον Καρά Αλή και τον πήγε στο Γιαννοσκουφά.

- Πες μου τώρα που είναι η μητέρα μου, αλλιώς θα σε σουβλίσω, λέει θυμωμένος ο Γιαννοσκουφάς.
- Ποιος είσαι εσύ; ρωτάει φοβισμένος ο αρχηγός των Τούρκων.
- Είμαι ο γιός του περίφημου Κανάρη που σκότωσες με τα ίδια σου τα χέρια, λέει ο Γιαννοσκουφάς που ήταν έτοιμος να τον σουβλίσει.

Έτσι ο Καρά Αλής είπε στον Γιαννοσκουφά που είναι η μητέρα του. Τρέχει αυτός όσο πιο γρήγορα μπορεί αλλά η μητέρα του ήταν 15 χιλιόμετρα μακριά. Του πήρε περίπου δύο ώρες για να πάει.

Έφτασε. Βλέπει το σπίτι που είναι κλειδωμένη η μαμά του. Σπάει την πόρτα και σκοτώνει τους φρουρούς. Βλέπει τη μαμά του και την αγκαλιάζει σφικτά.

- Ποιος είσαι εσύ αγόρι μου; λέει η βασανισμένη μητέρα του.
- Ο γιός σου, μάνα! Με βρήκε ένας γέρος και με μεγάλωσε.

Βγαίνουν έξω από το σπίτι του Καρά Αλή και σκαρφαλώνουν στον δράκο. Ο δράκος τους πήγε στον τάφο του πατέρα του. Μετά άρχισαν να κτίζουν ένα σπίτι και να ετοιμάζουν ακόμα μια επίθεση στους Τούρκους.

Κι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Τα τρία αδέρφια

Κάποτε τον καιρό της Ελληνικής επανάστασης ζούσαν τρία ορφανά αδέρφια. Μια μέρα κάποιος τα άφησε στην πόρτα ενός ζευγαριού που δεν είχε παιδιά. Όταν η νεαρή γυναίκα είδε τα τρία όμορφα αγόρια, τα έπιασε και τα πήγε μέσα στο σπίτι της.

- Αγάπη μου έλα να δεις. Ο θεός άκουσε στις προσευχές μας.

Υπάρχει και ένα γράμμα.

- Ευχαριστώ θεέ μου.

Μετά από 10 χρόνια τα τρία αγόρια έγιναν μεγάλοι και τρανοί πολεμιστές.

- Κωνσταντίνο έλα άρχισε το μεγάλο γλέντι.
- Πάντα μου άρεσε αυτό. Σήμερα άκουσα πως θα έρθει μια αρχοντοπούλα η κόρη του Κοτζαμπάση.

Μέχρι να έρθει η αρχοντοπούλα τα τρία αδέρφια πήγαν στον στρατό για να προετοιμαστούν για παν ενδεχόμενο, αν υπάρξει πόλεμος. Όλοι πήγαν για να καλωσορίσουν την αρχοντοπούλα.

- Ήρθε η ώρα.

Όταν συναντήθηκε η αρχοντοπούλα με τα τρία παιδιά, εντυπωσιάστηκε, γιατί ο καθένας είχε ξεχωριστό χαρακτήρα. Μόλις την είδαν την ερωτεύτηκαν. Για να την εντυπωσιάσουν, οι δύο της έδιναν λουλούδια, αλλά ο μικρότερος ήταν στον στρατό. Όταν τον έβλεπε να εξασκείται της άρεσε και δεν την ένοιαζε αν ήταν φτωχός. Οι άλλοι δύο της έδιναν λουλούδια και της έλεγαν ρομαντικά λόγια.

Μια μέρα συναντήθηκαν στον ποταμό Στασή.

- Γιατί τριγυρνάς μόνη σου αρχοντοπούλα;
- Με ποιόν θα τριγυρνούσα;
- Θα ήθελα να σου πω, πως την ώρα που σε είδα σε ερωτεύτηκα.
- Και εγώ. Θα ρωτήσω τον πατέρα μου για να σε παντρευτώ.
- Αύριο θα έρθω να ζητήσω το χέρι σου από τον πατέρα σου.

Όταν ξημέρωσε, ο Σταύρος πήγε να ζητήσει το χέρι της κοπέλας του.

- Γειά σας είμαι ο Σταύρος.
- Γειά σου παιδί μου.
- Θα ήθελα να ζητήσω το χέρι της κόρης σας .
- Εντάξει έχεις την ευχή μου.

Τον γάμο τον κανόνισαν να γίνει το συντομότερο. Δηλαδή μετά από 1 μήνα.

- Ήρθε η μέρα.

- Δεν ξέρω να σου πω να ζήσεις ή όχι;
- Ναι, μας έκλεψες την κοπέλα.
- Δεν ήταν δικιά σας για να σας την κλέψω.
- Πάμε στην εκκλησία.

Όταν έφτασε στην εκκλησία το ζευγάρι, έγινε κάτι πολύ φρικτό. Ήρθαν οι Τούρκοι.

- Τι γίνεται έξω;
- Ήρθαν οι Τούρκοι.
- Πάμε να πολεμήσουμε.

Όλα έγιναν τόσο γρήγορα που κανένας δεν κατάλαβε τι έγινε.

Την επόμενη μέρα όλοι έκλαιγαν. Πήγαν στον τάφο του Σταύρου. Η Ελένη αναγκάστηκε να παντρευτεί έναν από τους δύο αδελφούς που έμειναν. Αλλά τα τρία αδέρφια είχαν ένα σχέδιο. Να σχεδιάσουν τον θάνατο του Σταύρου. Αλλά κανείς άλλος δεν το ξέρει. Ο Σταύρος όμως πήγε να πολεμήσει για να ελευθερώσει την πατρίδα του μαζί με άλλους συντρόφους του. Πολέμησαν αλλά στο τέλος τα κατάφεραν.

Όταν όμως η Ελένη μαθαίνει ότι ο άντρας της ζει αυτή χάρηκε πάρα πολύ. Και μετά από δύο μέρες επιστρέφει ο Σταύρος. Όλοι χάρηκαν, νόμιζαν και πίστευαν ότι ήταν νεκρός. Την επόμενη μέρα ήρθε ο αρχηγός των Τούρκων, ο Καρά Αλής και απειλεί τον Σταύρο. Ακούει την συζήτηση και έπιασε ένα όπλο και του ρίχνει στο κεφάλι με αποτέλεσμα να σκοτωθεί. Ο Σταύρος στο ύπνο του έβλεπε τους θετούς του γονείς και τελικά το όνειρο του έγινε πραγματικότητα. Και έτσι όλοι Τούρκοι σκοτώθηκαν από τον γενναίο Σταύρο και τους συντρόφους του. Όλοι ήταν χαρούμενοι και πάλι. Τα δύο αδέρφια δεν ήξεραν όμως ότι η αρχοντοπούλα είχε αδελφές και παντρεύτηκαν και αυτοί. Όλοι έζησαν με υγεία και ευτυχία.

Η σφαγή της Χίου

Της Χίου η σφαγή,
των Ελλήνων η κραυγή
Το χίλια οκτακόσια εικοσιένα έγινε μεγάλο κακό,
και όλοι ξέσπασαν σε πανικό.

Στη Χίο έφτασαν Σαμιώτες,
για να βοηθήσουν τους Χιώτες.
Θέλησαν ελευθερία να της δώσουν,
μήπως και απ' τους Τούρκους την γλιτώσουν.

Μα δεν σκέφτηκαν,
και δεν οργανώθηκαν.
Έτσι όταν ήρθε η ώρα να πολεμήσουν,
πολέμησαν με την καρδιά για να νικήσουν.

Αλλά δεν φάνηκαν δυνατοί,
και κατέληξαν ηττημένοι.
Φάνηκαν λίγοι στο μυαλό,
αλλά και λίγοι στο στρατό.

Οι Τούρκοι αρματωμένοι,
καλύτερα οργανωμένοι.
κατάφεραν να φτάσουν σε σφαγή,
και η Χίος να μείνει ορφανή.

Η σφαγή και η πυρπόληση,
κατέστρεψε και διέλυσε όλο το νησί.
Κι έμειναν υποδουλωμένοι,
για άλλα εκατό χρόνια σκλαβωμένοι.

Πολλοί ξένοι ενδιαφέρθηκαν,
και φιλέλληνες εκεί βρέθηκαν.
Να μην ξεχαστεί από την μνήμη μας,
αυτή η Σφαγή και η οδύνη μας.

Αυτό συγκίνησε πολλούς,
και ευαισθητοποίησε διάφορους.
Έλληνες ναυτικοί,
Παλικάρια, τρομεροί.

Δεν ξέχασαν την σφαγή,
και στις επτά Ιουνίου του είκοσι δύο.
Έστειλαν μήνυμα σκληρό,
την Τούρκικη ναυαρχίδα στο βυθό.